

RECENSIE

Scène uit 'Het ontstaan van wit'.

foto Laagland

Oppasopa en kleindochter sprankelen

Alle meisjes houden van roze', zegt kleuter Anna tegen haar opa die kunstschilder is, waarop vanuit het publiek een duidelijk 'nee' geroepen wordt. Bij die ene interruptie vanuit de zaal zal het niet blijven. Als je een voorstelling voor vierplussers maakt, moet je er rekening mee houden dat de jonge kijkertjes van hun meelevend hart geen moordkuil maken. Bas Zuyderland heeft zijn voorstelling *Het ontstaan van wit* na een jaar of tien nog eens overgedaan. Het resultaat is, in al zijn eenvoud, sprankelend te noemen. In een esthetisch decor, dat vol staat met moderne schilderingen en maagdelijk witte doeken, wil opa in het schilderen van een portret van zijn overleden vrouw, zijn verdriet proberen te verwer-

ken. Maar van werken, laat staan verwerken, komt het voorlopig niet. Hij is vandaag namelijk oppasopa van zijn kleindochter Anna, die een vorm van super-ADHD heeft en over een fantasie beschikt die alle kanten uitschiet. Met haar niet aflatende stroom aan invallen tergt zij hem tot het uiterste. Zijn rouw is te groot voor haar speeldrift en andersom. Het samenbrengen van die twee werelden leidt tot amusante confrontaties tussen hen beide. Bekwaam en energiek gaan Kim Berkenhagen als Anna en Folmer Overdiep als haar opa, de strijd met elkaar aan. Het gedrag van de kleuter, dat grenzeloos vindingrijk en hilarisch, maar ook grenzeloos pesterig is, leidt bij de aanwezige kinderen, die uiteraard op haar hand zijn, tot enthousiaste,

JEUGDTHEATER

★★★★☆

Gezien: Het ontstaan van wit door Het Laagland. **In:** Parkstad Limburg Theaters Heerlen. (21-10). **Nog te zien in:** Maaseik (11-11), Sittard (28-11, 03 + 04-01 en 01-04).

meelevende reacties. Wanneer Anna de stem van haar mopperende opa nadoet, is de bijval uit de zaal dus voorspelbaar. Hun tweestrijd gaat over in een vorm van samenwerking vanaf het moment dat alle kleuren uit het atelier verdwenen zijn. Wanneer opa's leven vol grijs verdriet is, moet het

roer drastisch om. Want dat een schilder niet zonder kleuren kan, begrijpt zelfs de kleine Anna. Dus gaan ze er samen naar op zoek. En ook die zoektocht voltrekt zich op een speelse, humorvolle en attractieve manier. Wanneer bijna alle kleuren op hun plaats zijn teruggekeerd, maakt opa een portret van zijn kleindochter, zijn prinses, in de kleur roze, haar lievelingskleur. In die geste laat hij haar zien dat hij begrepen heeft dat zij kleur geeft aan zijn welhaast ontroostbaar bestaan. Hier had het eindpunt van de voorstelling gezet mogen worden, als finish van de verhaallijn. De daarop volgende scènes verlenen weliswaar de feestvreugde, maar voegen niets meer aan de fabel toe.

JOS PROP